

den var falden hen i en dyb Aandsfraværenhed. Det var Mødet hos Sogneraadsformanden, der endnu satte hans Sind i Bevægelse og fik hans Tanker til at flyve Fremtiden imøde i skælvende Forventning.

„Skal vi da slet ikke tage os noget til iaften?“ sagde endelig en kæk Stemme henne fra Pigernes Bænk.

Dette utaalmodige Udraab og den lille Latter, som det rundt om fremkaldte, vakte ham endelig. Han saae op og sagde:

„Du har Ret, Abelone! Lad os se at faa noget igang! . . . Har du ikke noget at fortælle os iaften, Anton?“ henvendte han til en brunskægget, præsteagtig lille Mand med hvidt Slips og Kalot, der sad tilbagelænet i en gammel Kurvestol ved den anden Ende af Bordet med Hænderne foldede omkring et stort Træpibehoved. Denne Mandsling var Sognets nye Skolelærer, den bekendte Anton Antonsen, en forhenværende „Frilærer“, der efter Sogneraadets Indstilling var bleven gamle Mortensens Efterfølger. Som Svar paa Emanuels Spørgsmaal lagde han Hovedet skælmst paa Siden og sagde langsomt og med bred Dialekt:

„Nej, iaften tror jeg nok, at jeg vil sige, som det hedder med et godt gammelt Ord: Jeg tier og tygger sammen.“

Den Munterhed, der fra alle Sider fulgte dette Ordspil, næsten før han havde udtalt, var betegnende for den Folkeyndest, hvorved denne Mand kunde glæde sig. Hans pudsige lille Person i Forening med et vist, saakaldt „folkeligt“ Lune havde gjort ham til Menighedens oplivende Element, hvis smaa Skemtetaler, Ordsprogsremser og humoristiske Oplæsninger efterhaanden var bleven en næsten uundværlig Afslutning paa Egnens Folkefester og Foredragsmøder.

„Ja, men hør dog, Anton!“ sagde en Karl, der endnu ikke var bleven helt færdig med at le. „Du kunde dog gerne læse lidt for os iaften. Nu er det svært længe siden, vi fik noget. Du glemmer vist, at du skylder os den om Stine, der kommer paa Højskole.“

„Aa ja — lad os faa den! — Anton, vær nu god iaften!“ bad straks mange Stemmer.

Skolelæreren lukkede sit ene Øje til og saae sig omkring med